

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
Diumenge de Rams - 2026 - Núm. 358

In-còmode

A les portes de la Setmana Santa, moment de vacances per alguns, potser he sentit: on aniràs de viatge?. Si és el cas que puc plantejar-m'ho, hauré pensat un destí. Mentre cerco el meu, recordo el que Jesús empenia en un dia com avui: entrar a la ciutat de Jerusalem. Fent-ne memòria, em dispo a cercar el destí del meu viatge d'aquests dies. Em poso en moviment. Ara per ara, pels carrers de la meva vila, poble o ciutat. Sense pollí, emprenc el camí a peu. Enmig del brogit, a l'hora més sorollosa, com ho féu Jesús quan entrà a la ciutat Santa. Trepitjo els carrers amb voluntat de donar un sentit al meu viatge urbà. Ressegueixo el camí enfora mentre el faig endins. Faig atenció al pas, a la manera de trepitjar la ciutat, a què m'hi porta. On hi tinc posada l'atenció, allí hi tindrè el cor, allí connectaré amb l'ànima. Em dispo a viatjar cap al meu espai sagrat, cap a la meva ànima. Un ruta llarga i potser in-còmode, m'espera.

Més enllà de les
pases físiques, sento
que activo l'ànima en
cada pasa que faig.
Cerco el signe que
m'ajudi a viure'l com
un recorregut sagrat:
sigui una branca
d'olivera, sigui una
posició de les mans
mentre camino...
faig sagrat el viatge
cap enfora.

Si m'hi ajuda, cerco el racó de la vila on més sento que per a mi esdevé racó sagrat. Des d'allí estant, miro de connectar endins. M'enduc l'evangeli de Mateu, i allí, en l'indret sagrat, a la meva Jerusalem, llegeixo pausadament la Passió en versió de [Mt 26, 14-27,66](#).

En el transcurs de la ruta contemplo la Pas de Crist per Jerusalem, el Pas que esdevé Passió. Em capbusso en cada moment de la Passió, cada rostre. Contemplo també la vida de cadascun dels que ara em venen al cor, la seva Passió, la dels més anònims i invisibles, de tots. Contemplo també la pròpia Passió. Demano sentir els sentiments que vivia Jesús en la seva Passió, posant l'atenció en el Pas, el que serà in-còmode.

M'aturo en aquells rostres, hi poso noms, cares, patiments, petjades, situacions incòmodes, revenges, traïcions: el que trobo ajagut al carrer, el que sé al Centre Penitenciari, el que passa la nit al ras, el que no té esma de sostenir la seva vida, el que no troba sentit, el que no sap on podrà viure el proper mes, el que no sosté la feina, el que l'ansietat del món en guerra el té atrapat...

Quins rostres són manifestació del Crist en Passió?

Potser he trobat resposta a la pregunta: "on vas de viatge?". El viatge d'aquesta Setmana Santa l'enfoco en anar al lloc sagrat on Jesús es fa present en la Passió de tants. M'hi dispo conscient que el viatge té creu, la que duu a la vida. Color i fosc, creu i vida, per in-còmodes, es fan compatibles, per donar més Vida!

"Oración al Cristo del
Calvario"
Cristóbal Fones

En el Parenostre d'avui, rememoro aquell Parenostre pronunciat per Crist a Getsemaní. En fer-ho, connecto amb els moments en els que he volgut demanar "aparta de mi aquest calze", els moments en els que he desconfiat que la creu em dona vida, els moments en els que m'he reclòs en una espiritualitat desarrelada dels embats del quotidià. Demano realisme per afrontar el viatge cap a la meva ànima, el que em dona vida i amb el que dono la Vida.